

BOSNA I HERCEGOVINA
FEDERACIJA BOSNE I HERCEGOVINE
VRHOVNI SUD
FEDERACIJE BOSNE I HERCEGOVINE

Broj: 09 0 U 041157 25 Uvp
Sarajevo, 17.04.2025. godine

Vrhovni sud Federacije Bosne i Hercegovine u Sarajevu u vijeću za upravne sporove sastavljenom od sudija Jahjaefendić Jasmina, kao predsjednika vijeća, Krkeljaš Milorada i Danilović Edine, kao članova vijeća, te Kovač Jasmine, kao zapisničara, u upravnom sporu tužitelja JP „Željeznice Federacije Bosne i Hercegovine“, Sarajevo, ulica Musala br. 2, protiv akta broj: 05/4-364-1931/98 od 05.06.2000. godine, tužene Općina Stari Grad Sarajevo, u upravnoj stvari gubitka statusa zemljišta radi legalizacije stambenog objekta, odlučujući o zahtjevu tužitelja za vanredno preispitivanje sudske odluke, podnesenog protiv rješenja Kantonalnog suda u Sarajevu: 09 0 U 041157 22 U od 29.11.2024. godine, na nejavnoj sjednici održanoj dana 17.04.2025. godine, donio je slijedeću:

P R E S U D U

Zahtjev za vanredno preispitivanje sudske odluke se odbija.

O b r a z l o ž e n j e

Rješenjem Kantonalnog suda u Sarajevu, broj: 09 0 U 041157 22 U od 29.11.2024. godine, odbačena je kao neblagovremena tužba tužitelja podnesena protiv rješenja Službe za imovinsko-pravne, geodetske poslove i katastar broj: 05/4-364-1931/98 od 05.06.2000. godine, kojim rješenjem se uvrđuje da je danom 05.06.2000. godine izgubilo status predmeta zemljišne knjige zemljište označeno kao k.č. 314, po kulturi pašnjak u površini od 80 m2 upisana u z.k. uložak CVI/Iskaz II k.o....., što po novom premjeru odgovara k.č. 553 k.o..... Zemljišno-knjižni ured Općinskog suda I u Sarajevu nakon pravosnažnosti ovog rješenja će upisati k.č. 314 kao društvenu svojinu u novi z.k. uložak – nosioc prava raspolaganja Općina Stari Grad Sarajevo (tačka 1. i 2. dispozitiva rješenja).

Zahtjevom za vanredno preispitivanje sudske odluke tužitelj pobija rješenje Kantonalnog suda zbog povrede Zakona o upravnom sporovima, povrede federalnog zakona ili drugog federalnog propisa koja je mogla biti od uticaja na rješenje stvari. U obrazloženju navodi da osporeno rješenje nije ispravno, te da je u zakonskom roku od 30 dana podnio tužbu, računajući od dana kada je rješenje zaprimio, a da način na koji je došao do rješenja ne utiče na blagovremenost tužbe kako to pogrešno smatra prvostepeni sud iznoseći stav da član 18. stav 2. Zakona o upravnim sporovima ne propisuje objektivni rok zastare. Ponavlja navode isticanе i u tužbi da je u posjed osporenog rješenja došao nakon podnošenja zahtjeva za pristup informacijama tokom 2021. godine. Kako se u konkretnom radilo o zemljištu koje je pripadalo željeznicama, odnosno da se radi o imovini JP Željeznice F BiH, to je postupak koji je prethodio donošenju osporenog rješenja od 05.06.2000. godine vođen bez tužitelja, pa je povrijeđeno njegovo pravo i neposredni interes, tako da mu pripada pravo na podnošenje tužbe. Smatra da je prvostepeni sud pobijanim rješenjem kojim je obacio tužbu u potpunosti zanemario odredbu člana 2. Zakona o upravnim sporovima.

Tuženi je u odgovoru na zahtjev za vanredno preispitivanje naveo da u svemu ostaje pri stavu zauzetom u pobijanoj odluci.

Nakon što je ispitao zakonitost pobijane odluke u vezi sa navodima zahtjeva tužitelja za vanredno preispitivanje sudske odluke u skladu s odredbama člana 45. Zakona o upravnim sporovima ("Službene novine Federacije BiH", broj: 9/05) u granicama zahtjeva i povreda propisa navedenih u zahtjevu, ovaj sud je našao da je zahtjev neosnovan i odlučio kao u izreci presude iz sljedećih razloga:

Članom 18. Zakona o upravnim sporovima, propisano je da se upravni spor pokreće tužbom(stav1). Tužba se podnosi u roku od 30 dana od dana dostavljanja upravnog akta stranci koja podnosi tužbu (stav 2). Rok iz stava 2. ovog člana važi i za nadležnog pravobranioca i ombudsmena kada su ovlašteni za podnošenje tužbe ako im je upravni akt dostavljen, a ako im akt nije dostavljen tužbu mogu podnijeti u roku od 60 dana od dana dostavljanja upravnog akta stranci u čiju korist je upravni akt donesen (stav 3).

Članom 2. stav 1. Zakona o upravnim sporovima, propisano je da pravo pokretanja upravnog spora ima pojedinac ili pravno lice ako smatra da mu je upravnim aktom povrijeđeno neko pravo ili neposredni lični interes zasnovan na zakonu, te pod istim uslovima pojedinac ili pravno lice koji su učestvovali u upravnom postupku radi zaštite svojih prava ili pravnih interesa (zainteresovano lice):

Prema obrazloženju pobijanog rješenja prvostepeni sud tužbu tužitelja podnesenu dana 08.04.2022. godine (u obrazloženju rješenja pogrešno naveden datum 31.03.2022. godine) je odbacio kao neblagovremenu, primjenom člana 25. stav 1. tačka 1. Zakona o upravnim sporovima, našavši da je podnesena nakon proteka zakonskog roka od 30 dana, obzirom da nije sporno da u upravnom postupku kod donošenja rješenja od 05.06.2000. godine isto nije dostavljeno tužitelju niti je tužitelj učestvovao u tom postupku (rješavalo se o zahtjevu Č. M. za preuzimanje i dodjelu zemljišta, a u svrhu legalizacije stambenog objekta), a da naknadno saznanje za rješenje i dostavljanje istog tužitelju kroz postupak po zahtjevu od 30.11.2021. godine, podnesenom u skladu sa Zakonom o slobodi pristupa informacijama ne može smatrati da od tada tužitelju može teći zakonski rok za podnošenje tužbe jer je to u suprotnosti sa članom 18. stav 2. Zakona o upravnim sporovima, prema kojem se tužba podnosi u roku od 30 dana od dana dostavljanja upravnog akta stranci. Pri tom prvostepeni sud je iznoseći razloge za svoju odluku naveo i to da sa danom dostavljanja rješenja u skladu sa spomenutim Zakonom o slobodi pristupa informacijama („Službene novine F BiH“ broj 32/2001 i 48/11), za tužitelja je mogao početi teći rok samo za obnovu postupka, jer se radi o vanrednom pravnom lijeku u upravnom postupku koji se može koristiti nakon isteka roka za žalbu kao redovnog pravnog lijeka odnosno nakon okončanja redovnog upravnog postupka, a kako je nesporno da je redovni upravni postupak u ovoj upravnoj stvari istekao, to tužitelj predmetno rješenje više nema mogućnosti osporavati u redovnom postupku nego samo vanrednim pravim lijekom – obnovom postupka, a da suština razloga za obnovu postupka propisanog članom 246. stav 1. tačkom 9) Zakona o upravnom postupku (Sl. Novine F BiH broj: 2/98,48/99 i 61/22) i jeste to što osobi koja je trebala da sudjeluje u svojstvu stranke nije bila data mogućnost da sudjeluje u postupku, a što je upravo situacija kod tužitelja

Donošenjem pobijanog rješenja prvostepeni sud nije povrijedio federalni zakon niti pravila federalnog zakona o postupku koja su mogla biti od uticaja na rješenje stvari.

Naime, kako je tužba predata sudu neposredno dana 08.04.2022. godine pravilno je primjenom navedenih zakonskih odredbi ista odbačena kao neblagovremena, budući da se rok za podnošenje tužbe nije mogao računati od dana kada je tužitelj saznao za rješenje (dostavljeno u postupku pristupa informacijama), a kako se to pogrešno navodi u zahtjevu nego u roku koji je propisan članom 18. Zakona o upravnim poslovima, dakle u roku koji je tekao za stranku u ovom slučaju Ć. M.. Naime, kako iz sadržaja upravnog spisa (na strani 2. rješenja stoji naznaka u vidu zabilješke sa potpisom stranke) proizlazi da je rješenje imenovani zaprimio sa danom donošenja samog rješenja odnosno dana 05.06.2000. godine, to je sa danom 05.07.2000. godine istekao rok za tužbu kako za tu stranku tako i za svako treće lice, a time i za tužitelja koji tvrdi da je donošenjem tog rješenja povrijeđeno mu njegovo pravo na imovinu. Dakle, pravilno prvostepeni sud zaključuje da je tužiteljeva tužba neblagovremena, obzirom da nije ni imao svojstvo stranke u upravnom postupku prilikom donošenja osporenog rješenja, pa mu stoga rješenje nije ni dostavljeno, a da se rok za podnošenje tužbe iz člana 18. Zakona o upravnim sporovima odnosi na stranke koje su učestvovala u upravnom postupku, kojima je rješenje dostavljeno. To znači da u tom roku koji teče za stranke, je i svako treći koji smatra da mu je neko njegovo pravo ili interes povrijeđeno mogao podnijeti tužbu, odnosno pokrenuti upravni spor, pa i tužitelj a nikako protekom tog roka. I po shvatanju i ovog suda tužitelju je danom dostavljanja rješenja u skladu sa Zakonom o slobodi pristupa informacijama, mogao samo početi teći rok za obnovu postupka (vanredni pravni lijek), a nikako rok za podnošenje tužbe. Kako je nesporno da je redovni upravni postupak u ovoj upravnoj stvari završen, da je rješenje od 05.06.2000. godine konačno to tužitelj predmetno rješenje više nema mogućnosti osporavati u redovnom postupku nego eventualno samo vanrednim pravnim lijekom u obnovi postupka.

Obzirom na iznijete razloge zahtjev se ukazuje neosnovanim a rješenje prvostepenog suda pravilno i zakonito, pa je na osnovu člana 46. stav 1. Zakona o upravnim sporovima zahtjev odbijen.

Zapisničar
Kovač Jasmina, s.r.

Predsjednik vijeća
Jahjaefendić Jasmin, s.r.